

SZÁM.

mint
Élni
n egy
lezős-
n ma-
bácsi
kötet
szük-
tések
elég.
ekben
n ma-
om a
tával
z. —

ával.

m
rt
bl-
g-
s,
és
re
e-
m
n,
il-
le
é-
z-

n-nyo-
tábla
mából
aeum
ere 3

KIS LAP

... LEBORITOTTA A SÜVEGGEL. (Lásd a 149. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LIII. köt. 10. szám. Ara negyed-évre 1 írt. Egyes szám ára 12 kr. 1897. szeptember 5-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

A BÜVÖS AJÁNDÉKOK,

vagy

Ibolya és Gyöngyike meglepő kalandjai.

— Mesés történet. számos képpel. —

(Folytatás.)

VII. FEJEZET.

Rejtélyes hangok.

ILUSKA sajnálta ugyan kissé a cipőcskéket, melyekben olyan jól tánczolt, de biz aztán nem igen gondolt rájuk; Lenczi és Sáríka még kevésbbé. Mit is törődjenek egy pár ócska cipővel, melyről azt sem tudják igazában, honnan került?

Annál inkább törődött más valaki. A faluvégi házikóból egyik anyóka szaporán lépegetve ment a mezőre és ott fürkészgetve járt-kelt, kutatott, keresgélt. Aztán elégedetlenül rázta a fejét.

— Igy meg nem találom. Jobb lesz, ha magasból nézek szét.

Megrázkodott s az anyóka alakja eltűnt. Helyette gyors röptű madárka tűnt elő és lebbent föl magasra. Sokáig röpkedett a mező fölött keresztül kasul s egyre nyugtalanabbá lett.

— Nem látom, sehol sem látom a cipőcskéket! . . . Ó, ó! Mit mondjak Ibolyának, ha meg nem találom! Mit csinálunk, ha még csak nem is tudjuk, hová lett a ránk bizott bűvös ajándék! Talán a faluban van . . . megtalálta és haza vitte valaki.

S a falu házai körül sokáig röpkedett egy nyugtalan madárka, minden ablaknál bekukkantott. Végre már alig bírta a szárnyait s annak a faluvégi házikónak az udvarán leszállt, megrázkodott — és ismét az öreg anyóka alakja tűnt elő. És sóhajtozva ment be a házikóba.

— Ó, ó! Én boldogtalan Gyöngyike! Most már nem tudom mit tegyek, azt sem tudom, mit gondoljak, azt sem tudom, hogy adjam a bajt tudtára Ibolyának.

De Ibolya nem volt a házban.

— Hol vagy, testvérem Ibolya? Ó jöjj, tanakodjunk a nagy bajról, mert ha a bűvös ajándékok elvesznek a kezünkön, akkor tündéri honunkba nem térhetünk vissza többé soha sem!

— Soha sem! ismétlé egy hang.

Gyöngyike fölugrott és szétnézett. Ki van itt? Gondosan átkutatott minden zugot, de nem látott senkit.

— Pedig a hangot tisztán hallottam. Nem lehet más, mint magamforma tündér.

— Tündér, ismétlé a hang.

— De jó barát-e, aki segít? kérdé Gyöngyike.

— Aki segít, felelt a hang.

— És tudod-e, hogy a Hamupipőke cipőcskéje elveszett?

— Elveszett, mondá a hang.

— E nélkül pedig a királynénk előtt megjelennünk nem szabad.

— Nem szabad, ismétlé a hang.

— A királyné nagyon haragudnék.

— Nagyon haragudnék.

— Ej, kiáltá Gyöngyike türelmetlenül, hát nem tudsz egyebet mint az én szavaimat ismételni?

— Ismételni, szólt a hang.

— Akkor inkább hallgass, ha nem mondhatasz semmi okosat.

— Semmi okosat.

— Ó! Ez már mégis boszantó!

— Boszantó!

— Azt hittem, valami jó tündér testvérünk jött segítségül, pedig már látom, hogy ez a reményem hasztalan.

— Hasztalan, ismétlé a hang.

Gyöngyike elkeseredetten a földre vetette magát.

— Ó, ó, ó! zokogta keservesen,

Már ezt nem ismételte a hang. Inkább gunyos kaczagás hallatszott.

— Hahaha!

S a rejtélyes hang aztán elhallgatott.

Gyöngyike tovább zokogott és nagyon boldogtalan volt. Arra ocsudott föl, hogy az Ibolya hangját hallotta. Föltekintett és ott látta maga mellett Ibolyát, aki szintén nagyon elégedetlennek látszott és így szólt:

— Jó szerencse, hogy a kulcslyukon is be tudok jönni, mert az ajtón ugyan hiába zörgettem, nem nyitottad ki. Mi a baj?

— Nagy, igen nagy! Mindenfelé kerestem a Hamupipóke czipőcskéit, de nem találtam meg. Elvesztek!

— Az nem lehet! Mit beszélsz, Gyöngyikém! Hiszen tudod, hogy azokat a czipőcskéket nem szabad elveszteniünk.

— Nem szabad, de megtörtént.

— Ott lesznek annál a kis leánynál, akit kínálgattunk vele, a kis Sárikánál.

— Nincsenek nála. Kilestem a beszédjüket . . . Az a nagyobbik leányka, Iluska, sajnálkozott a czipőcskéek elvesztén, ámbar nem tudom, neki mi haszna lett volna belőlük. A kis Sárika pedig beszélt valamit, hogy egy fekete macska vitte el.

— Oktalan beszéd, mondá Ibolya. Már hogy vihetne el macska egy pár czipőt?

— Nem tudom . . . semmit sem tudok, sóhajta Gyöngyike, csak azt tudom, hogy a czipőcske nincs. És most már mit csináljunk?

— Megkeressük. Addig keressük, míg rá találunk.

Kint az udvaron egy madárka gyönyörűen kezdett zengeni.

— Miféle madárka lehet ez? szölt Ibolya. Olyan gyönyörűen zeng . . . mintha értenem is kellene.

— Ne hallgass rá, mert úgy jársz, mint én az imént. Azt hittem, valamelyik tündér-testvérkénk jött a segítségünkre, pedig ellenség lehetett, aki gunyosan ismételtette a saját szavaimat.

— Talán Visszhang tündér testvérünk járt itt.

Gyöngyike kiállt az ajtóba:

— Te vagy itt, Visszhang tündér? kérdé.

Semmi válasz sem hallatszott.

— Lám, nem ő volt. Felelne, ha itt volna.

— Hm, hm! Nekem sem volt ma szerencsém.

— Hol jártál? Mit végeztél?

— A faluban jártam körül a bűvös ajándékokkal, kerestem gyermeket, akit megsegíthetnék valamivel. Megpillantottam azt a vörös képű fiút, tudod, aki a tűznél is ott volt . . .

— Azt a Béla nevűt? Gonosz fiu.

— Most nem látszott annak. Nagyon sóhajtozott, szerencsétlen volt, mert nem boldogult a nehéz leczkéjével. Én tehát megkínáltam a bölcsesség süvegével.

— De hiszen itt a süveg a kezében.

— Várj csak! A fiu eleinte nevetett és sváb háló-sipkának csufolta, de mikor biztosítottam, hogy ezzel a fején minden leczkéjét játszva megtanulja, végre mégis elfogadta.

— És persze nagy dicsőséget aratott is az iskolában.

Ibolya szomoruan rázta a fejét.

— Ellenkezőleg. Madár-alakot öltve benéztem az iskolába. A tanító épp javában dorgálta Bélát, hogy egy betűt sem tudott a leczkéjéből s tanulás helyett valami ócska sipkával csinál figurákat a pajtásai mulatságára; a fiu pedig mentegetőzött, hogy csakugyan bele sem nézett a könyvbe, de azt hitte, elég, ha ezt a süveget a fejére teszi. Aztán bosszusan kidobta a süveget az ablakon. Jó szerencse, hogy közel voltam és haza hozhattam.

— Ó, ó! Hát sem a Hamupipőke czipőskéjének, sem a bölcsesség süvegének nem vehette hasznát, a kinek adtuk! Talán bizony igaza van a királynőnknek, hogy a világ is változott, de meg mi sem tudjuk a módját, kit és mivel kell megajándékozni . . .

— Ne beszélj így, Gyöngyike! Akkor inkább térjünk rögtön bűnbánólag haza és kérjünk bocsánatot a királynőtől.

Arra pedig semmi kedvem. Majd jóvá tesszük, a mi hiba eddig esett. Van még elég más büvös ajándék a táskában. Hol is a táska?

— Az ám, hol is a táska? Nálad volt, szólt Gyöngyike.

— Volt, de — nincs! Ó, jaj, jaj! Oda van valamennyi büvös ajándék! Jaj nekünk! Mig ott az iskolánál leskelődtem, a táskát egy bokor alatt hagytam és azután, hogy a kidobott sipkát fölvettem, haragomban a többit ott felejtettem.

— Talán még ott találjuk, a hová rejtetted.

— Lehet, sőt bizonyos, szólt Ibolya fölvidulva. Ugy elrejtettem, hogy senki sem láthatta meg.

Oda sietett. A táskát ott is volt, de — üresen.

Reszketve, tántorogva tért haza.

— Végünk van! Elvesztettünk mindent, a mit királynőnk ránk bizott, a mivel próbát kellett volna tennünk! Így soha sem térhetünk többé vissza szép tündérhonunkba!

— Ne zokogj, testvérkém! vigasztalta Gyöngyike és megölelte. Ha vissza nem térhetünk, akkor legálább egymást el nem hagyjuk és együtt viseljük sorsunkat.

A mint ezt mondta, kint az udvaron ismét fölhangzott az a gyönyörű madár-dal. Ibolya letörülte könyeit és nagyon figyelt.

— Ezt a dalt értenünk kellene és mégsem értem. Ó, ó! Hogy nem elég a bölcsességünk!

MISIKE. (Lásd a 151. lapon.)

— Hátha segít a bölcsesség süvegje, a mely még a kezünkben van?

— Igaz! Igaz! Borítsd reám, hátha nyerek tőle egy kis bölcsességet.

Ibolya leült a földre és egyre kisebbre és kisebbre zsugorodott, Gyöngyike pedig leborította a süveggel, mely egészen elfődte. (Lásd a képet a czimlapon.)

Jó ideig némán kuporgott Ibolya a süveg alatt, Gyöngyike pedig vele szemközt guggolt a földön. Végre félhangos mormogás hallatszott a süveg alól:

Egy, kettő, meg három,
négy:
Semmi kétségben ne
légy,
öt, hat, hét, nyolcz, kilencz, tíz:
Az utatok bajba visz.

— Ibolyám, édes testvérem, szólt Gyöngyike, ez nagyon bölcsen van ugyan, de ezt úgy is tudjuk. Próbáld viszsza felé, talán nagyobb bölcsességre találsz.

Ibolya néhány perczig hallgatott, azután ujra megszólalt:

Tíz, kilencz, meg nyolcz és hét:
Közel jár az ellenség;
Hat, öt, három, kettő, egy:
Ki nem vigyáz, lépze megy.

Ibolya kibujt a süveg alól.

— Világos! mondá. Ellenség jár a nyomunkban, aki megrontja minden tervünket.

— Ó, ó! sóhajtott Gyöngyike. De hát ki az az ellenségünk?

— Azt nem mondta meg a süveg. Ámde bizonyos, hogy a kincseink ellenség kezére jutottak, nem vigyáztunk, lépze mentünk.

— De most már mit tegyünk! Ha megőrizni sem tudtuk a büvös ajándékokat, hogyan tudjuk vissza szerezni!

— Még nem tudjuk, de majd talán megtudjuk. Már azazal is bölcsőbbek vagyunk, hogy tudjuk: ellenség jár közel és vigyáznunk kell, nehogy lépze menjünk.

Ismét megszólalt kint a gyönyörű madárdal. Ibolya az ajtóba sietett.

— Mondom, hogy értenem kell ezt a dalt... Igen, értem is... Ez valami tündér testvérünk és a mi számunkra zeng.

TERESIKE. (Lásd a 151. lapon.)

Feszülten hallgatták s a madárka már épp befejezte volna dalát, mikor a bokorból egy nagy fekete macska rontott elő és dühösen a madárka felé ugrott. A madárka elröppent, a macska eltűnt.

— Ó, az a haszontalan macska! kiáltott fel Ibolya. Épp akkor zavarta meg a

dalt, mikor még a legfontosabb szó volt hátra!

— Mit zengett a madárka? kérde Gyöngyike:

Titkos mély barlangban,
Hova napfény nem fér,
Lakik a legvénebb
És legbőlesebb tündér,
Bajban segítséget
Jobbat nem adhat más,
Mint e tündér, kinek
Neve — — — —

— No's, mi a neve ennek a testvérünknek? kérde Gyöngyike feszülten.

— Épp ezt nem mondhatta már meg, mert elriasztotta az a gonosz macska.

— Ó, de kár! Így tehát semmi hasznunk...

— Dehogy, dehogy, csak ne csüggedjünk, testvérem! Most már tudjuk, hogy van egy olyan böles tündér testvérünk, a ki segíthet rajtunk. Nem ismerjük, de majd törjük a fejünket, mi a neve és ha kitaláltuk, utra kelünk és fölkeressük. Csak addig nagyobb baj ne érjen!

Csakhogy érte ám, még pedig nagyon nagy!

(Folytatása következik.)

A REJTÉLYES TÁRS.

— Találós mese. —

SZIVES engedelmeddel, kis olvasó, bártorkodom magamat bemutatni, de a nevetem nem mondom meg. Azt neked kell kitalálnod s ha a szerencse kedvez, jutalmat kapsz a Forgó bácsi kucsmájából.

Voltaképen jól ismersz, mert hűséges társad vagyok majdnem folytonosan. És hogy mennyire szeretlek, bámullak, kiténik abból, hogy mindenben utánozlak. Ha könyvet veszel a kezembe, az én kezemben is

könyvet látsz, ha tánczolsz, én is tánczolok, ha sétálsz, én is sétálok, ha ülsz, én is pihenek. Még a ruhád szabását is utánozom, csak éppen a színét nem, mert én mindig komoly szürkés, feketés színben jelenek meg.

De azért ne gondold, hogy mogorva természetű vagyok és szeretek félre húzódni. Ellenkezőleg: nagyon szeretem a ragyogó napfényt, ez nagyon javamra válik s gyorsan megerősödöm tőle. Szeretem a holdat is, de még a lámpa és a gyertya világosságát is és ha télen a kandallóban vígan lángolva pattog a tűz, ez annyira kedvemre való, hogy magam is tánczra perdülök a lánggal.

Azzal is dicsekedhetem, hogy alázatos és türelmes vagyok. Szerényen a lábaidnál foglalok helyet, bár néha neki támaszkodok a falnak is. Séta közben hol elől, hol hátul vagy oldalt kísérek és nem zugolodom, ha rám tapossz is; általában annyira hallgatag vagyok, hogy még ha mozog is az ajkam, hangot nem hall tőlem senki. Jó rajzoló is vagyok s azt hiszem, az emberek tőlem tanulták legelőször az arckép-rajzolást; sőt gyermekek még most is megteszik.

Hogy azonban el ne bizakodjál, mintha csak neked volna ilyen ritka hűséges és jeles társad, hát megsugom, hogy éppen oly hű társa vagyok én állatnak, növénynek, de még minden élettelen tárgynak is. Általában hűvös természetű vagyok s az emberek épp ezért forró nyári napon szeretik leginkább a társaságomat.

Most már nevezz meg, ki vagyok?

A megfejtők név-sorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Regék és mesék“.

Irta *Vilma néni*. Két színes kép-táblával és szöveg-képekkel, szép vászon-kötésben.

MISIKE ÉS TERCSIKE.

(Képpel a 148. és 149. lapokon.)

ÉN vagyok a kis Misike,
 Az meg ott tul a Tercsike.
 Mivelhogy ma vasárnap van,
 Felöltöztünk csinosabban,
 Fölvettük az ünneplőnket,
 Bámulhattok mindkettőnket
 S egy csöppet sem csodálkoznánk,
 Ha tán nem is ösmertek ránk
 Ebben a nagy parádeban,
 Amely rajtam s Tercsikén van.
 Igaz, hogy nem reánk szabták,
 Nagy a cipő, szűk a nadrág,
 A szoknyácska tán kissé bő,
 S talán hosszú a nyakkendő.
 De így adták ajándékba,
 S árváknak ez jó portéka,
 Jer, Tercsikém, sétálgatunk,
 Mert ma mi is szépek vagyunk.

SARKANTYUS ELSŐ DALA.

— Állat-mese. —

AGGODALOM és szomorúság uralkodott a baromfi-udvaron. Nem csak a tyukok, hanem a libák és kacskák is nagyon komolyan dugták össze a fejüket.

— Tarajos beteg!

— Ó, ó! A hatalmas és büszke Tarajos beteg!

Igen, a baromfi-udvar elismert ura, a gyönyörű hangu Tarajos kakas betegesen gonyasztott a tyuk-ól ajtajában.

— Baj, nagy baj! szólt egy öreg bóbitás tyuk. — Ki fogja majd hirdetni, hogy itt a reggel, föl kell kelni!

Hallotta ezt a fiatal Sarkantyus kakas és hetykén előállott.

— Ha csak ez a baj, akkor semmi baj, mondá. Itt vagyok én, majd jelentem én a hajnalt.

— Nem tudsz te még hozzá, fiacskám, szólt az öreg tyuk.

— Nem-e? Mindjárt megmutatom.

Meglebegtette a szárnyait, kinyújtotta a nyakát és nagy hirtelen bele kezdett:

— Ku . . . ko . . . kuki . . . koko . . .
 Ejnye no . . . a végét elfelejtettem!

Nagy nevetés támadt és Sarkantyus röstelkedve bujt el egy sarokba.

Nem sokára azonban megint elő jött.

— Hiába nevettek . . . már eszembe jutott a vége.

Meglebegtette a szárnyait, kinyújtotta a nyakát és azt zengte, hogy:

— Ri . . rikú! Rikú!

— Hát az eleje? Az egészet el kell ám fujni! kiálták mindenfelől.

— I . . . igen . . . az eleje . . . hogy is van csak . . . ejnye no! Most meg az elejét nem tudom.

Még nagyobb lett a habota és Sarkantyus úgy megröstelte a dolgot, hogy három napig alig mert elő bujni. Azután sem nagyon szerette, ha erre a kísérletére emlékeztették.

Szerencsére az öreg Tarajos hamar meggyógyult és minden reggel pontosan felköltötte a szárnyas népséget. Egyszer aztán, jó idő multán, így szólt Sarkantyushoz:

— Megint beteg vagyok . . . Sarkantyus öcsém, holnap reggel te zengd el az ébresztőt.

— Jaj, nem merném, Tarajos bácsi! Egyszer próbáltam, de csunyán belesültem.

— Most nem fogsz belesülni. Én mondom. Csak próbáld meg.

Sarkantyus másnap hajnalban megpróbálta és ime, gyönyörűségesen kivágta, hogy:

— Kukorikú!

Az öreg Tarajos pedig így szólt:

— No lásd, mily jól sikerült. Minapában bele buktál, mert időnek előtte csupa hetykeségből fogtál bele. Azóta megnőttél, most már tudod és bírod is. Mindenbe csak akkor fogj bele, mikor megjött az ideje s elég hozzá az erőd és tudományod.

A MAGAS TÁTRÁBÓL.

— Levél Forgó bácsihoz. —

KEDVES Forgó bácsi! Jó minapában olvastam »Kis Lap«-unk postájában, hogy bátran beküldheti mindenki akármi-féle dogozatát, Forgó bácsi elolvassa és ha érdemes rá, ki is adja. Ez bátorított föl, hogy én is irjak néhány sort kedves Forgó bácsinak, ámbar nem igen merem remélni.

hogy érdemesnek találja a közlésre. (Ebben, ime, kellemesen csalódtál. *F. b.*)

Azt akarnám megírni — csakhogy persze nem igen tudom — milyen gyönyörű vidéken töltöttem a nyári szünet idejét. Régi vágyam teljesült, jó szüleim magukkal vittek a Kárpát-vidékre nyaralni. Láttam a lomniczi csucsot!

Alföldi gyerek vagyok és elképzeld kedves Forgó bácsi, mekkorákat ámultam,

TENGERSZEM. (Lásd a 153. lapon.)

mikor az óriási bérceket először pillantottam meg, mikor láttam, hogy a felhők gyakran alacsonyabban járnak, mint a mily magasra egyes hegycsucok érnek. És mikor apácskám azt mondta, hogy mi is fölkapaszkodunk majd olyan magasra, mint a felhők, eleinte hinni sem akartam.

— Pedig lehet, csak legény kell hozzá a talpán, mondá apácskám. Hanem persze

te csak afféle kis homokbuczkáknak mersz neki indulni.

Megröstelltem és aztán megmutattam, hogy nem ijed meg a magyar gyerek a sasok lakta sziklától sem. Tátrafüredről, a hol laktunk, sok gyönyörű kirándulást rendeztünk, melyekből egyik-másik ugyancsak fárasztó volt. Mikor a tengerszemnél, a felső vizezéseknél és más magas pontoknál

jártunk, estére bizony holt fáradtan kerültem haza, de mégis teli örömmel a látottak fölött. Akárhányszor négykézláb kapaszkodtunk a meredek szirtoldalon és nagyon kellett vigyázni, mert a ki elcsuszik és legurul, könnyen a nyakát szegi. De mikor végre feljutottunk, milyen csodákat láttunk! Azt hittem ko-

pár hegytetőre jutunk, — hát egyszerre csak gyönyörű tó terült el előttünk, ott fönt, több ezer lábnyi magasságban. Az ilyen tavat nevezik tenger-szemnek. (Lásd a képet a 152. lapon.) Több sást is láttam, nemcsak magasan a levegőben kerिंगeni, hanem néha, persze jó messze tőlünk, pihenni is. Láttam zergét is, de megvallom, nem tudnám elmondani, milyen; mert oly magas sziklákön és oly szélsébesen szökdeltek, hogy mire észre vettük, már jóformán el is tűntek.

De nemcsak a magasban, szabadban nyujt a Kárpát nagy szépségeket, hanem még mélyen a föld gyomrában. Megnéztük a dobsinai csodaszép jégbarlangot, a hol nyár derekán is korcsolyáznak. Sok száz lépcsőn mentünk egyik óriási csarnokból le, majd föl a másikba és mindegyikben szebbnél

szőbb alakzatok vannak vakító tiszta jégből. Meglátogattuk a Barlangliget melletti óriási barlangot is, melyben ezernél több lépcsőt kell megmászni. De érdemes ám, annak, a ki bírja! A gyönyörű csorbai tóhoz azonban egész kényelmesen, kocsi-kázzal jutottunk el. A szép fenyves erdőt, a sok gyönyörű tájat, melyet minden nap

láttam, dehogyan tudnám leírni! De elfelejteni sem fogom soha. Sok fényképet is gyűjtöttem és néhányat Forgó bácsinak is küldök, ha talán hasznát vehetné.

Most már indulunk haza, mert közeledik az iskola ideje. Megfogadtam, hogy kétszeres buzgalommal fogom meghálálni az örömet, melyet jó szüleim nekem szereztek. Kis olvasó-társaimnak pedig azt sugom: szorgalmuk jutalmául kérjék ők is, hogy egyszer majd a

gyönyörű Kárpát-vidéken nyaralhassanak. Nem sok szebb lehet a világon!

Kedves Forgó bácsit szívből üdvözli
Tátrafüreden, augusztus végén,
hű kis olvasója

Mezei Béla.

KÖSZÁLI SAS.

LÁTOGÁTÁS SZARVASBOGÁR URNÁL.

— Természetrajzi csevegés, *Tamás bácsitól.* —
(Képekkel a 154. és 156. lapokon.)

Néhány iskolás diák kis öcsém járt minapában nálam és persze felkotorászott mindent a szobámban.

— Hát ebben a tálkában mi van, Tamás bácsi? kérdé Karesi.

— Az a Szarvasbogár barátom lakása.

— Szarvasbogár? És itt él? Mutassa meg, Tamás bácsi!

— Ohó, barátocskám, nagyobb tisztelettel beszélj erről a jeles urról. Nem *meg*, hanem *be*-mutatom nektek és titeket is neki, aztán cseveghetünk.

Szarvasbogár barátomnak a lakása mohával kibélelt és nagy üvegorítóval letakart tál, a melyben eléggé szabadon sétálgat és ha akar, el is rejtőzik a moha közt. Udvarias fölszólításomra készséggel előbujt a mohából, fölkapaszkodott a kezemre és ott komolyan, méltóságteljesen megállt. Tehát bemutattam őket egymásnak:

— Szarvasbogár ur, — Karesi és Palsi öcsém.

— Örvendek, hogy ilyen szorgalmas kis

diákokkal megismerkedhetem, szólt Szarvasbogár ur.

Karesi és Palsi persze azt mondták, hogy Szarvasbogár ur csak a nagy agyairait mozgatta, nyitogatta és csukogatta, meg a csápjait nyujtogatta jobbra-balra, a beszédet pedig reám hagyta. De ez nagyon természetes, mert tudta, hogy Karesi és Palsi nem értenek jól az ő nyelvén; jobb, ha én tolmácsolom.

— Milyen nagy! kiáltott fel Karesi bámulva.

— Talán nincs is nagyobb bogár, jegyzé meg Palsi.

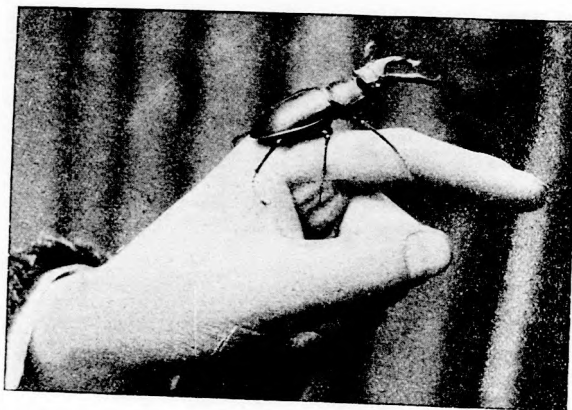
— Ugyan, ugyan, micsoda diákok vagytok, hogy ilyet beszéltek? felelé Szarvasbogár ur komolyan és helyreigazitólag. — Itt a mi házámban persze alig akad

nálamnál nagyobb bogár; de messze idegen országokban, Afrikában, Amerikában akkorák vannak, hogy nálamnál kétszerte, de tán háromszorta is nagyobbak.

— No, azok már igazán óriások, mondá Palsi. De hát Szarvasbogár ur milyen hosszú? Megengedi-e, hogy megmérjük?

— Ó, tessék! Magam is szeretném pontosan tudni, mekkora vagyok.

Megmértük tehát. E közben Szarvasbogár ur kissé furfangoskodni próbált,

SZARVASBOGÁR UR.

mert az első pár lábát messzire kinyújtotta előre, az utolsó párt pedig hátra felé; a cselet azonban észre vettük és így a fogás nem használt semmit, pontosan megmértük s a hossza éppen harmadfél hüvelyk volt.

— Hm, ez kevés! szolt Szarvasbogár ur csalódottan. Én nagyra termett familiából való vagyok és akárhány testvérem megüti a három hüvelyknyi hosszúságot.

— Talán még nőni fog Szarvasbogár ur, biztatta Karcsi.

— Én? Most még nőni? kiáltá Szarvasbogár ur majdnem megvetőleg. Hát szabad diák-embernek ilyet mondani? Én most már teljesen felnőtt legény vagyok s nem nőhetek. Csak akkor nőhettem, mikor még nem voltam szarvasbogár.

— Hogyan? Hát nem volt mindig szarvasbogár? csodálkozott Karcsi.

— Persze hogy nem.

— Hát micsoda? Honnan került hát elő?

— Legelőszőr is természetesen egy kis petéből, tojáskából. Mikor ebből kibujtam, gyámoltalan fehér kis pondró voltam és mint ilyen évekig csöndeskén éldegéltem egy fának a belsejében, szűk lyukban. Akkor mint nagyon jámbor, tehetetlen jószágoknak igen jól szolgált az a titkos, békés lakás, a hol senki sem fért hozzám. Ott lassacskán megnövekedtem, több izben ki is nőttem a köntösömből és megvedlettem, az az leráztam magamról a régi, megszáradt bőrömet; minden vedlés után nagyobb lettem. Végre, mikor már annyit ettem, hogy nem fért belém több . . .

— Ejnye, hát olyan torkos volt Szarvasbogár ur? jegyzé meg Palesi.

— Mi tagadás benne, biz én akkor egyebet sem tettem, mint vagy aludtam, vagy

ettem. De végre, mondom, már nem birtam többet enni s ekkor dologhoz kellett látnom: külön köntöst csináltam magamnak. A tudósok nyelvén ezt úgy mondhatom, hogy begubóztam magamat. Hónapokig feküdtem úgy, mozdulatlanul, az egész idő alatt nem ettem egy harapásnyit sem, de nem is kívántam, mert álmos kábultság fogott el. Mialatt pedig így feküdtem, lassanként át is változtam és mikor fölébredtem és előbujtam, már megvoltam ebben az alakban, a melyben most láttok.

— Ha szabad kérdezni, hol élte ezeket a gyerek-éveit? kérdé Karcsi.

— Kint az erdőben. Ott van a mi házánk. Különösen a cser és tölgyfa erdőket szeretjük. De vannak atyámfiái, akik homok tisztásokon is szeretnek tanyázni.

— És persze jobb szeretne ott lenni az erdőben, mint itt ebben a szűk tálban.

— Természetesen. A szabadság a legfőbb kincs. De hát különben már bele törődtem sorsomba, kivált mert itt is eléggé jól éldegélek.

— Min éldegél itt?

— Édességen, cukron és effélén.

— Ej, ej! Hát olyan édes száju, szarvasbogár ur?

— Nem tagadom. Egész atyafiságom szereti az édességet. Egy természettudós, hallom, sokszor mulatott azzal, hogy vékony pálezika hegyén mézet tartott egy szarvasbogár elé s ez aztán hűségesen követte, mint valami kis kutya. No, már persze ez csak afféle hasonlat, mert láthatjátok, hogy máskülönben éppenséggel nem hasonlítunk holmi négylábu állatokhoz. A testünk három főrészből áll: fejből, mellkasból és gyomorból. Van három pár lábunk, két

szarvunk, két szemünk, aztán csápjaink és szárnyaink.

— Hol a szárnya? Nem látom, monda Palsi.

— Nem, mert a szárnyvédő pánczél alatt tartom és csak akkor terjesztem ki, ha röpködni akarok. No, megmutatom.

Szarvasbogár ur fölemelte a teste hátsó részét fedő kemény hártját s ez alatt látni lehetett szépen összehajtogatott szárnyaikat.

— De ni, milyen furcsa! szólt Karesi. Az első pár lába szőrös . . . igazán szőrös!

— Jól látod, felelé Szarvasbogár ur. Ezek az én keféim.

— És ugyan mit kefél vele? Hiszen a ruhája kemény pánczél.

— De a csápjaim puhák és azokra ráragad a por, étel és mindenféle egyéb. Pedig a csápjaimat tisztán kell tartanom, mert nélkülok nem boldogulnék; ezek az én érző, tapintó szerveim és ha ezeken hiba esnék, úgy volnék, mint ha nektek nem volna szaglászotok, tapintászotok.

És Szarvasbogár ur, maga alá hajlítva

ERŐS ELLENFÉLLEL ÁLLTAM SZEMBEN.

csápjait, két első lábának szőrös részével szaporán végig kefélgette, hogy szinte ragyogtak.

— Így ni! Tisztáknak kell lenniök. A tisztaság nagyon fontos, barátocskáim, mondá aztán.

— De hát azok a nagy szarvas agyarái mire valók? kíváncsiskodott Palsi.

— Azok a fegyvereim. Mert mi harcias vitézek vagyunk és egymás közt is sokszor párbajozunk. Magam is megsebesültem egy ilyen viadalban. Erős el-

lenféllel álltam szemben, nem akart kitérni az utamból, én pedig nem tágitottam. Mivel ő sem tágitott, hát párbajjal kellett eldönteni, ki a legény azon a fatörzsön, amelyen találkoztunk. Óvatosan kerülgettük egymást, lesve, hogyan kaparíthassuk összezsipődő szarvaink közé egymásnak valamelyik védtelen testrészét. Azután mérgesen neki rontottunk egymásnak és egymásnak a szarvait csíptük be, aztán ide-oda toltuk egymást. E közben én fölfordultam és mielőtt ismét talpra állhatam volna, ellenfelem bekapta

a szarva
egy része

— Ja
ijedezett

— Cs

ügyet se

is egy

vele akk

hogy vis

keserülte

Elbizako

— E

Szarvas

rázogató

— E

most ma

meg is

kor van

— J

Szarvas

a szarvai közé egyik lábamat és lecsipte egy részét . . .

— Jaj! Így hát Szarvasbogár ur sánta? ijedezett Karcsi.

— Csekélység! A kinek hat lába van, ügyet sem vet rá, ha az egyikből hiányzik is egy darabka. Én sem sokat törődtem vele akkor sem, hanem arra gondoltam, hogy visszafizessek a sebért. No, meg is keserülte az ellenfelem azt a kis diadalt. Elbizakodottan rontott újra reám s maga-

san fölgaskodott. Ez kellett nekem. Én meg lelapultam, a mennyire csak tudtam és így alája kerültem; de én nem a lábai felé kapdostam ám, hanem hirtelen a nyakát fogtam az agyaram hegyes végei közé, aztán erősen összeszorítottam és nyekk! lehullott a feje, vége volt. Életével fizetett meg az én darabka lábamért!

E vitézi harc emlékénel Szarvasbogár ur úgy neki tüzesedett, hogy ugyancsak bele csipett Karcsinak a közel tartott ujjába.

. . . ÖRVENDEZVE EMELTE A KEZÉT. (Lásd a 159. lapon.)

— Elhiszem, hogy nagy vitéz, kedves Szarvasbogár ur! szólt Karcsi az ujját rázogatva.

— Helyes, felelé Szarvasbogár. — De most már fáradt vagyok a sok beszéd-től; meg is éheztem. És látom, új darab csukor van a tálamban. Alászolgálja!

— Jó étvágyat és aztán jó éjt, kedves Szarvasbogár ur!

BAGOLY BÁCSI ÉS A MANÓK.

— Tréfa. —

(Képekkel a 157. és 159. lapokon.)

— JAJ, mindjárt kiugrom a bőrömből! kiáltott föl Sunyi és mert ezt hamarosan nem tudta megtenni, hát neki lóditotta magát és cigány-kereket hányva pördült odább, nem bánva, ha a világ végére jut is.

— Ó, laposra lapít a guta! kiáltá ugyanakkor Bunyi és hogy ezt mégis elkerülje,

bukfenczet hányva indult neki a világnak.

— Juj, mindjárt leharapom mérgemben a fejemet! ordítá Tunyi és mivel ezt nem tudta gyorsan megcselekedni, hát legalább tót-ágast állt és a talpát nevezte ki fejének.

És Sunyi még talán most is karikázna, Bunyi bukfenczezne, Tunyi pedig tót-ágast állana, ha az nem esik meg, hogy Tunyi éppenségesen utjában állott Sunyinak és Bunyinak és egyszerre csak Sunyi az egyik oldalról, Bunyi a másik oldalról rugta oldalba, úgy hogy azután mind a hárman elterültek a földön.

Mérgesen ugrottak mind a hárman talpra, hogy hajba kapjanak; de mégsem tették, mert rá ismertek egymásra.

— Ni ni, testvér! Hát te vagy?

— Persze, hogy én vagyok! És te álltál itt tót-ágast?

— Nem is más. Mérgemben már nem tudtam egyebet tenni.

— Én is majd megpukkadok!

— Hát még én!

Három vásott kis manó találkozott ilyen módon. Mivel pedig már találkoztak, hát el is mondták egymásnak a bajukat. És kisült, hogy mind a hármuknak egy a bajuk.

— Az a gonosz Bagoly bácsi minden tervemet elrontja, panaszkodott Sunyi. Nem-hogy aludnék éjjel, mint jóra való madárhoz illik, hanem szerte kószál, leskelődik és akármiféle csinyt tervezek, mindig elémbe vág és elárulja, megakadályozza.

— Éppenséggel ez az én bajom is, jegyzé meg Bunyi.

— Meg az enyém is, tevé hozzá Tunyi.

— De ezt már nem tűrhetjük tovább!

— Nem is tűrjük! Tennünk kell valamit.

— Bölcsen mondjátok. De mit tegyünk?

Ezt is hamar kitalálták.

— Elpusztítjuk Bagoly bácsit, mondá Sunyi.

— Ugy van. Megfogjuk és megkoppasztjuk, megsütjük és meg is esszük.

— Nagyon helyes. De hogyan fogjuk meg? Bagoly bácsi röpülni tud, mi pedig nem tudunk.

No, már ez bizony hiba. Aki nem tud röpülni, hogy foghassa meg azt, aki röpül?

A három vásott kis manó akárhogy törte is a fejét, nem tudta a módját kitalálni. Sunyi azonban végre fölkiáltott:

— Ha mi nem tudjuk, tudja más. Hal-lottam én, hogy az emberek meg tudják fogni a madarat. Megtudakoljuk, hogy fogják meg.

— Nagyon helyes. Hát láss utána, Sunyi, hogy mielőbb megtudjad.

Nem telt bele három nap sem, már diadalmasan szól Sunyi a társaihoz:

— Tudom már! Találkoztam az erdőben egy fiuval, aki madarat tartott a kezében és kérdésemre, hogy fogta meg, azt felelte: »Sót hintettem a farkára. Aki sótt hint a madár farkára, biztosan megfogja.«

— Nagyszerű Most hát csak sótt kell szereznünk s boszútervünk sikerül.

Rögtön utána láttak és Bunyi is, Tunyi is kerített egy-egy zsák sótt.

— No, jaj neked, Bagoly bácsi! Akár a fejed bubjáig is beszóunk, szól Sunyi örvendezve,

— De hol kerítjük meg Bagoly bácsit? kérdé Bunyi.

— Meglessük, mikor nappal álmosan szunyókál, mondá Tunyi,

Fürkészgetve, kémlelődve jártak szerte, sokáig hiába, mert Bagoly bácsi nappal az odujában meghuzódva pihengetett. Végre

azonban megpillantották, a mint esti szürkületkor előbujt, de mivel még nagyon világos volt az ő számára, hát egy alacsony fára ült le és szundikálni látszott. Ellenségei a háta mögé kerültek és ő semmit sem tudott róla, meg sem mozdult, bizonyosan mélyen elaludt.

— Majd én hintem rá a sót a farkára, szólt Sunyi.

— Ó persze! Én hintem, ellenkezett Bunyi.

— Nem bizony, hanem én, veté közbe Tunyi.

Egyik sem akarta a másiknak engedni a boszúterv végrehajtásának élvezetét.

— Én hoztam a sót! mondá Bunyi.

— Én is hoztam, jegyzé meg Tunyi.

— Igen, de én eszeltem ki a nagyszerű tervet, vitatta Sunyi. A terv az enyém, nem engedem, hogy más hajtsa végre. Ha ellenkeztek, fölriasztom Bagoly bácsit.

Már így hát mégis csak engedett Bunyi és Tunyi. Dologhoz is látott Sunyi azonnal.

Tele markolta a kezét sóval és ovatosan közeledett Bagoly bácsihoz. Már egészen közelre jutott és örvendezve emelte a kezét, (Lásd a képet a 157. lapon.) hátrább

pedig Bunyi és Tunyi diadalmasan kiáltottak föl:

— Megvan! Megvan!

Hát erre Bagoly bácsi hirtelen megfordult.

— Mi van meg, barátocskáim? Mit ólalkodtok it körültem? kérdé.

És mérgesen nekik röpült, rájuk ütött a szárnyaival, úgy hogy ijedtökben hanyatt esve buktak a zsákokra. A sák kiszakadt a só kiszóródott, Bagoly bácsi elröpült, a három manó pedig egymással kapott hajba.

— Minek kiáltoztatok időnek előtte!

— Miért nem siettél jobban!

Talán ki is tépték volna egymásnak a hosszú szakálát, de ekkor nagy eső eredt meg s az elől haza futottak, otthon meg kibékültek.

— Majd máskor ügyesebben fogunk hozzá. Hozzuk haza a két sák sót.

De már csak az üres zsákokat találták, mert a nagy esőben a só mind elolvadt. Így hát nem volt többé mit hinteni a Bagoly bácsi farkára és a három vásott manó úgy elbujdosott bújában, hogy magam sem tudom, hová lettek.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIII. köt. 8-dik számában
közölt rejtett név megfejtése:

asztal, atlasz, aszalt, Tisza, tiló, = Tasziló.

Helyesen fejtették meg: Berényi Irmuska, Badics Gizi, Hollaky Feri, Mérey Ágosta, Csorba Menyhért és János, Berecz Kálmán, Koronhály Zoltán, Fried Aranka, Szigeti Ilona, Hajdu Margitka, Heszke Irmus, Groedel Lajos, ifj. Körösi Károly, Stein Lajos, Szilágyi Erzsike, Germeke (?) Kálmán (jól irtad le a nevedet? F. b.), Fuchs István, Gyenes Zoltán, Boros Emmike, Bohrandt Lajos, Bajay János, Lőrinczy Mariska (részben), Záborszky Mariska és Dezső, Danielisz Margit, Jenő és Sándor, Pósch Boriska, Masjon Márta és Vilike, Pécs Mariska, Kiss Pál, Jármay Zoltán, Graefl Márta és Paula, Mészáros Ninuska, Jolánka és Matildka, Goldmann Pál, Kis Károly, Spitz Jolán és Dezső (kinek az írása? F. b.), Bokor Imre, Kiszlingstein testvérek, Bogyay Ernő, Krivány Dini és Jankó, Horváth Margitka, Przybilla Jenő, Esterházy László, Herczeg Ilonka és Albert, Kazy Livia, Mittelman Adél, Virág Róza, Strobl Irénke, Herzfeld Paula és Ella, Ábrahám Adrienne, Dukesz Anna és István, Veress Gizike, Gerlőczy Endre, Vizoly Blanka, Bolyó Pálma és Károly, Csernák Imre, Gáldonyi Mariska és Miklós, Winkler Edith és Margit.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Mészáros Ninuska, Jolánka és Matildka, Csongrádon*, kiknek a jutalom-könyvet (*Virágcsokor*, elbeszélések és költemények, emlékül jó gyermekeknek gyűjtötte *Füssy Tamás*) a kiadó-hivatal megküldi, Somogyi Margit és Jolán, Balogh Andor.

*

A »Kis Lap« LIII. köt. 6-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Kis Károly, Weisz Jenő.

FORGÓ BÁCSI POSTAJA.

Katona Lajos. A nagy pályázatra persze hogy már érkeznek hozzám a pályaművek, de azért még nem késő, hogy te is bele fogj a dolgozat megírásába. Az utolsó napokra hagyni az ilyen munkát nem tanácsos, mert akkor elhirtelenkedett dolgozat lehet az eredmény. A pályázat feltételeit minek ismételném? Elovíthatja mindenki a *Kis Lap* augusztus 8-ki 6-dik számában, ahol az is meg van írva, hogy egyszerű gyalog-kirándulás, kocsizás stb is földolgozható, mert nem nagy utazást kell leírni, hanem azt, hogy ki milyen módját az utazásnak szereti legjobban és miért,

meg hogy miket érzett és tapasztalt az utjain. Tehát csöppet sem baj, hogy még nagyobb utazáson nem voltál. — **Szitányi Matild.** Kivánságodat szívesen teljesíteném, csak hogy egy kis hiba van a dologban: a *tükör* és az *olló*-féle találós kérdések másoknak is már rég eszökbe jutottak, már a »Kis Lap« is közölte. Tehát csak a harmadik válik be és ezt alkalmilag majd közlöm is. — **Mészáros Ninuska.** Hogy kocsikenőcs-foltot mivel lehet szövet-ruhából kivenni? Hát biz' azt én, kis leányom, nem tudom, mert pecsét-tisztítással nem foglalkozom; de még ha tudnám is, az ilyen fajta kérdéseket ki kell zárnom ebből a rovatból, mert mi lenne a »Kis Lap«-ból, ha annyi ezer kis olvasójának apró-cseprő házi dolgait intézgetné el? Az efféle felhívások tehát csak a valamelyik néni hamar eligazítja. Az a kis olvasótársad, aki után kérdezősköddöl, Rimaszombaton lakik. — **Budapesti kisdedapolda.** Melegen ohajtjuk az áldásos intézmény létesülését, de adakozási felhívásokat elvből nem közlünk, mert a »Kis Lap« olvasói még nem örendelkezésű felnőtt emberek, az afféle felhívások tehát csak a szülék zaklatására vezetnének. — **Esterházy Erzsébetke.** Nem baleset, hanem fájdalmas, gyógyíthatatlan betegség okozta annak a kedves leánykának a halálát. — **Dukesz Anna és István.** Természetes, hogy nem találhattátok a lapban azt, ami nem volt benne. Annak a számnak a beosztása ugy kívánta, hogy ne legyen. — **Engel Róza.** Rejtvénykéid közül egyiket besoroztam s közölni fogom. — **Rosenberg Sándor.** Nincs kétségem szomorú tudósításod valóságában, de félreértések elkerülése okából csak akkor vehetek tudomást ilyen értesítéstről, ha a nyomtatott gyászlap is előttem fekszik. — **Fried Aranka.** Ha a szerencse neked fog kedvezni, akkor teljesül a kivánságod. Más módját nem tudom. Mert azt csak nem kívánod, hogy hamisságot kövessék el és neked juttassam a nyereséget, bárha nem te voltál a nyertes? Gondolkozzál csak egy kicsit a kérésed fölött s bizonyosan belátod a helytelenségét. — **Sturm Renée.** Nincs okom haragudni az írásodért, mert kezdőtől nem kívánok szép írást, hanem csak rendeset és gondosat. A te soraid pedig ennek megfelelnek. Buzgó iparkodással később majd szépen is fogsz írni. — **Pick Imre.** Kívánom, hogy mielőbb értesíthess kedves szüleid egészségének javulásáról. Én, hála istennek, jól vagyok. — **Cselkó Lenke és Margit.** Örömmel fogom venni, ha a zárdai iskolából is fölkerestek koronként soraitokkal. — **Czukor Gyula.** A szíves köszönetét épp oly szívesen viszonzom, testvéreidnek is. — *Több levélről a jövő számban.*

A »KIS LAP« minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél-évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő cím: Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.